

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

15. september 2022 *

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade VII lisa – Artikli 4 lõike 1 punktid a ja b – Euroopa Liidu ametnik, kes on Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi kodanik ning kelle alaline elukoht teenistusse asumisele eelnenud kümne aasta jooksul oli oma teenistuskohariigi territooriumil – Ühendkuningriigi väljaastumine Euroopa Liidust – Selle liidu ametniku poolt oma teenistuskohariigi kodakondsuse omandamine – Kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse äravõtmine – Tühistamishagi

Kohtuasjas C-675/20 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. detsembril 2020 esitatud apellatsioonkaebus,

Colin Brown, elukoht Brüssel (Belgia), esindaja: *advocaat* I. Van Damme,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: T. S. Bohr ja D. Milanowska,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Alver ja M. Bauer,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president C. Lycourgos, kohtunikud S. Rodin, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi (ettekandja) ja O. Spineanu-Matei,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: ametnik M. Longar,

arvestades kirjalikku menetlust ja 2. veebruari 2022. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 7. aprilli 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Euroopa Komisjoni ametnik Colin Brown palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 5. oktoobri 2020. aasta otsus Brown vs. komisjon (T-18/19, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2020:465), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema nõude tühistada komisjoni 19. märtsi 2018. aasta otsus, millega temalt võeti ära õigus saada kodumaalt lahkumise toetust ja sellest tulenevalt ka õigus saada hüvitist sõidukulude eest teenistuskoha ja päritolukoha vahel alates 1. detsembrist 2017, pärast seda, kui ta omandas oma teenistuskoha liikmesriigi kodakondsuse (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

- 2 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade hagi aluseks olnud vaidluses kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „personalieeskirjad“) artikli 1d lõikes 5 on sätestatud:

„Kui käesolevate personalieeskirjadega hõlmatud isikud, kes leiavad, et neid on õigusvastaselt koheldud, kuna eespool sätestatud võrdse kohtlemise põhimõtet ei ole nende suhtes kohaldatud, tuvastavad fakte, millest võib järeldada, et on toimunud otsene või kaudne diskrimineerimine, on institutsiooni kohustuseks tõendada, et võrdse kohtlemise põhimõtet ei ole rikutud. [...]“.

- 3 Personalieeskirjade VII lisa artiklis 4 on ette nähtud:

„1. Kodumaalt lahkumise toetust, mis moodustab 16% ametniku põhipalga, majapidamistoetuse ja ülalpeetava lapse toetuse kogusummast, makstakse:

a) ametnikule:

- kes ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema töökoht, ja
- kes kuus kuud enne institutsiooni teenistusse asumist lõppenud viie aasta jooksul ei elanud pidevalt ega tegelnud oma põhilise tegevusalaga selle riigi territooriumil Euroopas. Käesoleva sätte kohaldamisel ei võeta arvesse teisele riigile või rahvusvahelisele organisatsioonile tehtud tööst tulenevaid asjaolusid;

b) ametnikele, kes on või on olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema töökoht, kuid kes enne institutsiooni teenistusse asumise kuupäeva lõppenud kümne aasta jooksul elas alaliselt väljaspool selle riigi Euroopas asuvat territooriumi põhjusel, mis ei ole seotud tööga mõne riigi või rahvusvahelise organisatsiooni teenistuses.

[...]

2. Ametnikul, kes ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil ta töötab, ja kes ei vasta lõikes 1 sätestatud tingimustele, on õigus saada välismaal elamise toetust, mis võrdub ühe neljandikuga kodumaalt lahkumise toetusest.

3. Lõigete 1 ja 2 kohaldamisel võrdsustatakse ametnik, kes on abiellumise teel automaatselt ja ilma võimaluseta sellest loobuda saanud selle riigi kodakondsuse, mille territooriumil ta töötab, lõike 1 punkti a esimeses taandes käsitletud ametnikuga.“

- 4 Personalieeskirjade VII lisa artikli 7 lõikes 4 on ette nähtud:

„Ametniku päritolukoht määratakse kindlaks tema tööleasumisel, võttes arvesse töölevõtmiskohta või tema selgesõnalise ja põhjendatud taotluse alusel kohta, millega ta on põhiliselt seotud. Sel viisil kindlaks määratud päritolukohta võib ametisse nimetava asutuse või ametiisiku erietsusega ametniku teenistuses oleku ajal või lahkumisel muuta. Ametniku teenistuse ajal tehakse selline otsus üksnes erandjuhtudel ning juhul, kui ametnik esitab asjakohased tõendid.“

- 5 Personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 on sätestatud:

„Ametnikul, kellel on õigus saada kodumaalt lahkumise või välismaal elamise toetust, on lõikes 2 sätestatud määra piires õigus saada igal kalendriaastal kindlasummalist hüvitist, mis võrdub töötamiskohast artiklis 7 määratletud päritolukohta sõitmise kuludega, ja kui tal on õigus saada majapidamistoetust, siis samuti hüvitist tema abikaasa ja artikli 2 tähenduses ülalpeetavate sõidukulude eest.“

- 6 Personalieeskirjade artikli 20 esimeses lauses on ette nähtud:

„Ametnik elab kas teenistuskohas või sellele piisavalt lähedal, et korralikult täita oma kohustusi. [...]“.

- 7 Personalieeskirjade artikli 85 esimeses lõigus on sätestatud:

„Töötajale enammakstud summa nõutakse sisse, kui saaja oli teadlik, et maksmisel puudus seaduslik alus või kui enammaksmine oli nii ilmne, et ta ei saanud seda mitte teada.“

Vaidluse taust

- 8 Üldkohus võttis vaidluse aluseks olevad asjaolud kokku vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–8 järgmiselt:

„1. [Apellandil] Colin Brownil oli algul vaid [Suurbritannia ja Põhja-Iiri] Ühendkuningriigi kodaniku staatus ja ta elas seal kuni 1996. aastani. Ta õppis aastatel 1996 ja 1997 Itaalias ning seejärel Belgias septembrist 1997 kuni juunini 1998. Seejärel oli [apellant] 1. oktoobrist 1998 kuni 28. veebruarini 1999 Euroopa Komisjonis [...] praktilal. Viimaks töötas ta 1. märtsist 1999 kuni 31. detsembrini 2000 Belgias erasektoris täistööajaga.

2. [Apellant] asus 1. jaanuaril 2001 komisjoni teenistusse. Komisjoni individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet määras talle Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade [...] VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a alusel kodumaalt lahkumise toetuse.

3. [...] Ühendkuningriigi peaminister [andis] 29. märtsil 2017 Euroopa Ülemkogule teada selle liikmesriigi kavatsusest astuda liidust ning Euroopa Aatomienergiaühendusest (Euratom) välja ELL artikli 50 lõike 2 alusel.

4. [Apellant] esitas 27. juunil 2017 taotluse Belgia kodakondsuse saamiseks, mille ta sai 3. novembril 2017. Ta teatas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile oma seisundi sellisest muutusest 19. jaanuaril 2018.

5. [Apellandile] anti 23. veebruaril 2018 esiteks teada, et temale kodumaalt lahkumise toetuse maksmine lõpetati 31. oktoobril 2017, kuna ta sai Belgia kodakondsuse, ja teiseks, et selle tagajärjel lõpetatakse talle ka sõidukulude hüvitamine personalieeskirjade VII lisa artikli 8 alusel.

6. Pärast selgituste küsimist sai [apellant] 5. märtsil 2018 e-kirja, millest nähtus, et kodumaalt lahkumise toetuse maksmise lõpetamine oli personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b alusel põhjendatud asjaoluga, et ta elas alates 1997. aastast Belgias.

7. 19. märtsil 2018 asendas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet 23. veebruari 2018. aasta otsuse [vaidlusaluse] otsusega [...].

8. [Apellant] esitas 17. juunil 2018 kaebuse, mis jäeti ametisse nimetava asutuse 15. oktoobri 2018. aasta otsusega rahuldamata.“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

9. Üldkohtule esitatud hagi palus apellant eelkõige tühistada vaidlusalune otsus ja kohustada komisjoni ennistama tema õigus saada personalieeskirjade VII lisa artiklis 4 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetust (edaspidi „kodumaalt lahkumise toetus“) ning hüvitist sõidukulude eest teenistuskoha ja päritolukoha vahel, nagu see on määratletud selle VII lisa artiklis 7, alates 1. detsembrist 2017.
10. Apellant esitas oma tühistamisnõuete põhjenduseks neli väidet, mille Üldkohus tagasi lükkas.
11. Mis puudutab esimeses kohtuastmes esitatud hagi esimest väidet, et on rikutud personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a, siis leidis Üldkohus ühest küljest vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–51 esitatud arutluskäigu lõpus, et individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet ei rikkunud personalieeskirjade seda sätet, „kui ta asus seisukohale, et teenistuskäigu jooksul teenistuskohariigi kodakondsuse saamise tagajärjeks peab olema õiguse kodumaalt lahkumise toetusele uuesti läbivaatamine“ (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 52). Teisest küljest lükkas Üldkohus tagasi apellandi argumendid, mille kohaselt risk, et pärast Ühendkuningriigi väljaastumist liidust seisab apellant kui Ühendkuningriigi kodanik silmitsi „automaatselt ametist tagandamisega“, kujutas endast vääramatut jõu olukorda, mis vabastas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti kohustusest vaadata tema olukord uuesti läbi, arvestades Belgia kodakondsust, mille ta oli saanud (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 55–71).
12. Sellega seoses tegi Üldkohus sisuliselt järelduse, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a sõnastusest, tõlgendatuna lähtuvalt selle sätte kujunemisloost ja taotletavast eesmärgist, ei saa järeldada, et administratsioon on kohustatud kodumaalt lahkumise toetuse maksmist igakuiselt jätkama, kui leiab aset sündmus, mis muudab toetuse saamise tingimuste osas oluliselt selle isiku olukorda, kellele seda toetust makstakse. Asjaomase ametniku teenistuskohariigi kodakondsuse saamine pärast teenistusse asumist kujutas aga endast niisugust olulist muutust, mis võib viia selle toetuse saamise õiguse äravõtmiseni.
13. Mis puudutab apellandi esimeses kohtuastmes esitatud teist väidet, et on rikutud võrdse kohtlemise ja diskrimineerimiskeelu põhimõtet, kuna tema olukord vaadati uuesti läbi personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis b ette nähtud tingimuste põhjal, siis lükkas Üldkohus selle tagasi pärast vaidlustatud kohtuotsuse punktides 75–106 läbi viidud analüüsi.

- 14 Täpsemalt leidis Üldkohus sisuliselt, et seda põhimõtet ei tule järgida mitte ainult huvitatud isiku teenistusse asumise hetkel, vaid ka juhul, kui tema õigus kodumaalt lahkumise toetusele vaadatakse tema isikliku olukorra muutumise tõttu uuesti läbi. Üldkohus leidis aga, et alates kuupäevast, mil apellant sai naturalisatsiooni korras Belgia kodakondsuse, tuleb teda kohelda samamoodi nagu iga teist Belgia kodanikku või endist Belgia kodanikku, kelle alaline elukoht Belgias isegi väga lühikeseks ajaks „kümneaastaselt viiteperioodil“ enne teenistusse asumist oli piisav selleks, et kõnealuse toetuse maksmine lõpetatakse personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b alusel.
- 15 Mis puudutab esimeses kohtuastmes esitatud kolmandat väidet, milles apellant heitis komisjonile ette, et see on vaidlusaluses otsuses personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktile b antud tõlgenduses rikkunud võrdse kohtlemise ja diskrimineerimiskeelu põhimõtet, siis rõhutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 112 ja 113, et apellandi pakutud tõlgendus on vastuolus selle sätte sõnastuse ja ulatusega, mistõttu ei jää üle muud, kui see väide tagasi lükata.
- 16 Nendest kaalutlustest lähtudes lükkas Üldkohus tagasi ka esimeses kohtuastmes teise võimalusena esitatud apellandi neljanda väite, mis puudutas personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 õigusvastasuse vastuväidet, ning jättis rahuldamata teised esitatud nõuded ja sellest tulenevalt jättis hagi tervikuna rahuldamata (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 123–132).

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

- 17 Apellant palub Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - tühistada vaidlusalune otsus talle esitatud toimiku alusel;
 - kohustada komisjoni ennistama kodumaalt lahkumise toetuse maksmine ja sõidukulude hüvitamine alates 1. detsembrist 2017 ning kohustada maksuma toetused, mis on jäänud maksmata ajavahemikul 1. detsembrist 2017 kuni ennistamise kuupäevani ning millele lisandub viivis;
 - mõista komisjonilt välja apellandi kohtukulud Euroopa Kohtus ja Üldkohtus.
- 18 Komisjon ja Euroopa Liidu Nõukogu paluvad jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

- 19 Apellant põhjendab oma nõudeid kahe väitega. Esimene apellatsioonkaebuse väide lähtub personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a väärist tõlgendamisest. Teine väide lähtub põhjendamatust diskrimineerimisest, mis tuleneb sellest, et Üldkohus kohaldas personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b.

Esimene väide, mis lähtub personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a väärist tõlgendamisest

Poolte argumendid

- 20 Apellant väidab, et Üldkohus rikkus personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a tõlgendamisel õigusnormi, kui ta leidis, et see säte lubab või nõuab, et tühistataks ametniku õigus saada kodumaalt lahkumise toetust, kui ta on saanud teenistuskohariigi kodakondsuse, kui seda riiki ei ole muudetud.
- 21 Apellant väidab kõigepealt, et ta nõustub täielikult vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–50 esitatud Üldkohtu arutluskäigu eeldusega, mis puudutab kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki, milleks on hüvitada ebamugavused ja kulud, mida ametnik kannab seoses vahemaaga oma teenistuskoha- ja päritoluriigi vahel.
- 22 Vajadus anda hüvitist kogu ametniku teenistuskäigu jooksul riigis, kus ta teenistusse asus, on ilmne, kuna kulud ja ebamugavused ei kao isegi siis, kui ametnik on kogu teenistuskäigu jooksul olnud kodumaalt lähetatud ja loonud erinevat liiki sidemeid oma teenistuskohariigiga. Vastupidi: nagu ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 märkis, võivad need kulud ja ebamugavused isegi suurened.
- 23 Apellandi sõnul selgitab seos asjaomase ametniku töölevõtmisel tema päritoluliikmesriigi ja kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse vahel, miks personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a sõnastuses ühelt poolt keskenduti üksnes ajavahemikele, mis eelnevad selle ametniku teenistusse asumisele, mitte aga sündmustele, mis võivad aset leida pärast teenistusse asumist, ja teiselt poolt kasutati kindla kõneviisi olevikku väljendis „ei ole ega ole kunagi olnud [teenistuskohariigi] kodanik“, mis tähendab, et arvesse tuleb võtta nimetatud ametniku kodakondsust tema teenistusse asumise kuupäeval.
- 24 Õigusnormi rikkumine vaidlustatud kohtuotsuses tuleneb asjaolust, et Üldkohus jõudis oma arutluskäigus tulemusele, mis on vastuolus kodumaalt lahkumise toetuse mõttega, nagu see on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–50, st et seda toetust tuleks maksta asjaolude alusel, mis esinesid asjaomase ametniku teenistusse asumise ajal, ning et selle toetuse saamise õigust ei saa hiljem ära võtta, välja arvatud juhul, kui huvitatud isik muudab oma teenistuskohta.
- 25 Lisaks möönis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36 ja 50, et asjaomase ametniku lõimumine teenistuskohariiki pärast teenistusse asumist ei mõjuta õigust saada kodumaalt lahkumise toetust.
- 26 Apellandi arvates ja vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51, ei käsitlenud liidu seadusandja kodakondsuse muutumise küsimust pärast asjaomase ametniku töölevõtmist tahtlikult. Ainus järeldus, mis tuleks sellest teha, võttes arvesse kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki, on aga see, et uue kodakondsuse omandamine pärast huvitatud isiku teenistusse asumist ei saa olla kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse äravõtmise põhjus, kui see isik algul vastas nõutud tingimustele.
- 27 Niisugust tõlgendust kinnitab ka Üldkohtu järeldus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49, mille kohaselt on kodumaalt lahkumise toetuse eesmärk julgustada töölevõtmist võimalikult laialt geograafiliselt alalt. Seda toetust ei saa seega pärast huvitatud isiku teenistusse asumist uuesti läbi vaadata.

- 28 Apellant lisab repliigis, viidates vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85 kasutatud mõistele „fiktsioon“, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et välditakse niisuguse fiktsiooni kohaldamist, mis seisneb selles, et ametniku kodakondsuse muutmine loetakse tagasiulatuvalt toimuks tema teenistusse asumise kuupäeval. Nimelt oli personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 vastuvõtmise kuupäeval liidu seadusandja täiesti teadlik topeltkodakondsuse või uue kodakondsuse saamise olukordadest. Samas ei ole ta näinud otsesõnu ette, et õigus kodumaalt lahkumise toetusele võetaks niisugustel asjaoludel ära.
- 29 Lisaks leiab apellant, et kui personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriume kohaldatakse pärast asjaomase ametniku teenistusse asumist, tuleks arvesse võtta teenistuskohariigis elamise kestust. Kuna huvitatud isiku elukoha vahetus pärast teenistusse asumist – elukoha tingimus on toetuse vajaduse hindamisel kahest tingimusest kõige olulisem, kuna kodakondsuse tingimus on teisejärguline – ei too kaasa toetuse saamise vajaduse uuesti hindamist, peaks sama kehtima ka huvitatud isiku kodakondsuse muutmise korral. Apellant on seisukohal, et ametnik pidi kas lahkuma oma elukohariigist, et asuda teenistusse, või ta võis sinna jääda. Seega põhinevad kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse andmise tingimused täielikult olukorral, mis eelneb huvitatud isiku teenistusse asumisele.
- 30 Komisjon, keda toetab nõukogu, leiab, et apellatsioonkaebuse esimene väide tuleb tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 31 Kõigepealt tuleb märkida, et apellant ei esitanud ühtegi väidet vaidlustatud kohtuotsuse punktides 55–73 esitatud arutluskäigu kohta, mille tulemusel lükkas Üldkohus tagasi argumendid, et pidades silmas Ühendkuningriigi võimalikku liidust väljaastumist, oli apellant sunnitud taotlema naturalisatsiooni korras Belgia kodakondsust.
- 32 Sellest järeldub, et apellatsioonkaebuse esimese väite analüüs peab lähtuma eeldusest, et apellant, kellel oli üksnes Ühendkuningriigi kodakondsus kuupäeval, mil ta asus komisjoni teenistusse 2001. aastal, sai vabatahtlikult oma teenistuskäigu jooksul 2017. aasta novembris oma teenistuskohariigi kodakondsuse.
- 33 Olgu märgitud, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõikes 1 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetus, mida arvutatakse eelkõige asjaomase ametniku põhipalga alusel, on osa ametniku igakuiselt makstavast töötasust.
- 34 Niisuguse tasuelemendi andmine liidu avaliku teenistuse seaduses ei saa tekitada omandatud õigusi, mis välistaksid selle võimaliku kehtetuks tunnistamise (vt selle kohta 9. märtsi 1978. aasta kohtuotsus *Herpels vs. komisjon*, 54/77, EU:C:1978:45, punkt 39). Seega leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 sisuliselt õigesti, ilma et apellant oleks sellele vastu vaieldud, et personalieeskirjade sätetest, eelkõige VII lisa artikli 4 lõikest 1 ei tulene kuidagi, et kodumaalt lahkumise toetuse saamine oleks omandatud õigus.
- 35 Samuti on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 37 õigesti järeldanud käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis viidatud kohtuotsuse põhjal, et kuna kodumaalt lahkumise toetust makstakse igakuiselt, ei saa administratsioon jätkata selle maksmist, kui leiab aset sündmus, mis muudab oluliselt selle isiku olukorda, kellele seda toetust makstakse, kui sellel sündmusel on mõju tingimustele, millest sõltub õigus sellele toetusele.

- 36 Selle järelduse põhjendatust ametlikult kritiseerimata väidab apellant siiski, et Üldkohus järeldas ekslikult, et ametniku poolt teenistuskäigu jooksul teenistuskoha riigi kodakondsuse saamine mõjutab personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud kodumaalt lahkumise toetuse saamise tingimusi. Apellandi sõnul peavad need tingimused – välja arvatud juhul, kui muutub huvitatud isiku teenistuskohariik – olema täidetud ainult enne tema teenistusse asumist.
- 37 Sellega seoses tuleb märkida, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a kohaselt makstakse kodumaalt lahkumise toetust selle sätte esimese taande kohaselt ametnikule, „kes ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema töökoht“, ning selle teise taande kohaselt ametnikule, „kes kuus kuud enne institutsiooni teenistusse asumist lõppenud viie aasta jooksul ei elanud pidevalt ega tegelnud oma põhilise tegevusalaga selle riigi territooriumil Euroopas“.
- 38 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a sõnastust arvestades makstakse kodumaalt lahkumise toetust üksnes nendele ametnikele, kes vastavad selles sättes ette nähtud kahele negatiivsele kumulatiivsele tingimusele (6. juuli 2021. aasta kohtumäärus Karpeta-Kovalyova vs. komisjon, C-717/20 P, ei avaldata, EU:C:2021:542, punkt 11), millest esimene, selle sätte esimeses taandes toodud tingimus nõuab, et see ametnik ei oleks ega oleks kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema teenistuskohat.
- 39 Kui – nagu väidab apellant – tingimust, et asjaomasel ametnikul „ei ole ega ole kunagi olnud [teenistuskohariigi] kodakondsust“, tuleks hinnata üksnes asjaomase isiku teenistusse asumise kuupäeva seisuga, mitte kogu tema teenistuskäigu jooksul, oleks see säte, milles kasutatakse kindla kõneviisi olevikku ja mis puudutab asjaomase ametniku igakuiselt makstud töötasu elementi, tingimata sõnastatud erinevalt, nagu Üldkohus õigesti märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45.
- 40 Seega ei ole nimetatud sätte sõnastuses piiratud viitega huvitatud isiku „teenistusse asumise“ kuupäevale üksnes selleks, et hinnata, kas on täidetud personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a kohaldamise teine tingimus, mis on samuti negatiivne, nimelt asjaomase isiku teenistuskohariigi territooriumil alalise elukoha või kutsealase tegevuse puudumine „viieaastasel viiteperioodil“, mis lõppes kuus kuud enne seda kuupäeva. Vastupidi, sellele kuupäevale oleks paratamatult viidatud, et kontrollida esimese tingimuse täitmist, mille kohaselt ametnikul ei tohi olla selle riigi kodakondsust.
- 41 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 teiste sätete sõnastus ja selle artikli ülesehitus kinnitavad analüüsi, mille kohaselt ei piirdu see esimene tingimus – teenistuskohariigi kodakondsuse puudumine – sellega, et peetakse silmas kodakondsust, mis asjaomasel ametnikul oli enne teenistusse asumist.
- 42 Ühelt poolt võib nimelt selle lisa artikli 4 lõike 1 punkti b alusel anda kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse ka ametnikule, „kes on või on olnud“ selle riigi kodanik, kus ta töötab, ja kes vastab muudele selle sätte tingimustele. Lisaks tuleb märkida, et nimetatud lisa artikli 4 lõikes 2 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetust makstakse üksnes ametnikele, „kes ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil ta töötab“, ning kes ei vasta muudele kodumaalt lahkumise toetuse saamise tingimustele. Seega ei viita ükski neist sätetest sellele, et asjaomase ametniku teenistuskohariigi kodakondsuse olemasolu või puudumisega seotud tingimus puudutab üksnes selle ametniku kodakondsust liidu institutsiooni teenistusse asumise kuupäeval.

- 43 Teiselt poolt, mis puudutab personalieeskirjade VII lisa artikli 4 ülesehitust, siis tuleb märkida, et selle lisa artikli 4 lõike 3 kohaselt võrdsustatakse ametnik, kes on abiellumise teel automaatselt ja ilma võimaluseta sellest loobuda saanud selle riigi kodakondsuse, mille territooriumil asub tema teenistuskohat, nimetatud lisa artikli 4 lõike 1 punkti a esimeses taandes käsitletud ametnikuga. See artikli 4 lõige 3, mis lisati personalieeskirjadesse pärast 20. veebruari 1975. aasta kohtuotsuse *Airola vs. komisjon* (21/74, EU:C:1975:24) ja 20. veebruari 1975. aasta kohtuotsuse *Van den Broeck vs. komisjon* (37/74, EU:C:1975:25) väljakuulutamist, neutraliseerib seega abiellumise teel automaatselt asjaomase ametniku teenistuskohariigi kodakondsuse saamise tagajärjed olukorras, kus sel ametnikul ei ole võimalik sellest loobuda.
- 44 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõige 3 kaotaks aga oma soovitava toime, kui selles viidatud säte peaks puudutama üksnes asjaomase ametniku teenistuskohariigi kodakondsuse saamist enne ametniku teenistusse asumist. Kuna selle lisa artikli 4 lõike 3 eesmärk on diskrimineerimiskeelu põhimõtte järgimise tagamiseks vältida seda, et administratsioon võtab ametnikult õiguse saada kodumaalt lahkumise toetust pärast abiellumise teel oma teenistuskohariigi kodakondsuse saamist, ilma loobumise võimaluseta, siis peab see säte, nagu ka personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a esimene taane, millele see viitab, olema kohaldatav isegi siis, kui see kodakondsus on saadud pärast huvitatud isiku asumist teenistusse.
- 45 Lisaks, kui nõustuda apellandi vastuväidetega personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a tõlgendamise kohta vaidlustatud kohtuotsuses, tähendaks see, et kui asjaomane ametnik saab pärast teenistusse asumist teenistuskohariigi kodakondsuse, siis tuleks selle ametniku päritoluriik lugeda tema ainsaks „tegelikuks kodakondsuseks“, mille Euroopa Kohus 14. detsembri 1979. aasta kohtuotsuses *Devred vs. komisjon* (257/78, EU:C:1979:294, punkt 14) sõnaselgelt välistas.
- 46 Mõistagi ei oma personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a teise taande kohaldamisel tähtsust asjaomase ametniku lõimumine teenistuskohariiki pärast teenistusse asumist. Samuti on tõsi, et nagu Euroopa Kohus on korduvalt sedastanud, on kodumaalt lahkumise toetuse maksmise eesmärk hüvitada liidu teenistusse asumisega seotud kulud ja ebamugavused ametnikele, kes on selle tõttu sunnitud muutma oma elukohta (vt selle kohta 15. septembri 1994. aasta kohtuotsus *Magdalena Fernández vs. komisjon*, C-452/93 P, EU:C:1994:332, punkt 20, ja 6. juuli 2021. aasta kohtumäärus *Karpeta-Kovalyova vs. komisjon*, C-717/20 P, ei avaldata, EU:C:2021:542, punkt 4).
- 47 Need kaalutlused ei tähenda siiski seda, et isegi kui asjaomase ametniku kodakondsusega seotud tingimust käsitletak ainult teisejärgulisena (vt sellega seoses eelkõige 15. jaanuari 1981. aasta kohtuotsus *Vutera vs. komisjon*, 1322/79, EU:C:1981:6, punkt 6), ei võeta selle tingimuse kohaldamisel tingimata arvesse sündmusi, näiteks kodakondsuse muutust, mis toimuvad pärast asjaomase ametniku teenistusse asumist.
- 48 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47 märkis, on samuti tõsi, et liidu institutsioonides teenistusse asumisest tulenevad kulud ja ebamugavused võivad jätkuda ka nende ametnike puhul, kes sarnaselt apellandiga on teenistuskäigu jooksul vabatahtlikult saanud oma teenistuskohariigi kodakondsuse.
- 49 Personalieeskirjad ei jäta sellist olukorda siiski tähelepanuta, sest niisugusel juhul ei jääda kodumaalt lahkumise toetustest tulevikus automaatselt ilma. Nimelt vaatamata asjaomase ametniku isikliku olukorra sisulisele muutumisele, mis on tingitud teenistuskohariigi kodakondsuse saamisest, võimaldavad personalieeskirjad sellel ametnikul teatud tingimustel säilitada niisugust toetust mitte enam personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a alusel, vaid selle lisa artikli 4 lõike 1 punkti b alusel.

- 50 Kuigi on tõsi, nagu väidab apellant ja nagu rõhutas ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b kohaldamise tingimusi on liidu kohus tõlgendanud kitsamalt kui personalieeskirjade artikli 4 lõike 1 punkti a teise taande omi, tuleb märkida, et apellant ei ole siiski esitanud mingit kriitikat niisuguse erinevuse kohta, samuti ei heida ta Üldkohtule ette, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 125–127 lükati tagasi personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 vastuvõetamatuse vastuväide, mille ta esitas esimeses kohtuastmes teise võimalusena.
- 51 Järelikult tõlgendas Üldkohus õigesti personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõiget 1 nii, et ametnik, kes pärast teenistusse asumist saab oma teenistuskohariigi kodakondsuse, kaotab tulevikus õiguse kodumaalt lahkumise toetusele, mida talle personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a alusel maksti, mis tähendab, et administratsioon vaatab uuesti läbi selle ametniku õiguse selle toetuse saamiseks, nagu Üldkohus sisuliselt tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 52.
- 52 Sellest järeldub, et apellatsioonkaebuse esimene väide tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Teine väide, mis lähtub põhjendamatust diskrimineerimisest, mis tuleneb sellest, et Üldkohus kohaldas personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b

Poolte argumendid

- 53 Apellant väidab, et Üldkohus ei hinnanud nõuetekohaselt tema esimeses kohtuastmes esitatud argumente, mille kohaselt on personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b kohaldamine diskrimineeriv ametnike suhtes, kes on pärast teenistusse asumist saanud teenistuskohariigi kodakondsuse.
- 54 Apellandi arvates ei analüüsinud Üldkohus nõuetekohaselt ühelt poolt erinevaid olukordi ja teiselt poolt küsimust, kas diskrimineerimine, mille ta oleks pidanud tuvastama, võib olla objektiivselt põhjendatud.
- 55 Kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki silmas pidades väidab apellant, et ametnikud, kes saavad teenistuskäigu jooksul teenistuskohariigi kodakondsuse, ja ametnikud, kellel oli see kodakondsus teenistusse asumise kuupäeval, nagu on välja toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87 ja 89, moodustavad kaks täiesti erinevat ametnike kategooriat. Neid kahte ametnike kategooriat käsitletakse nimelt nende päritolukoha kauguse tõttu erinevalt.
- 56 Üldkohus ei käsitlenud oma analüüsi üheski staadiumis nende kahe ametnike kategooria olemasolu ega kaalunud nende identse kohtlemise tagajärgi. Üldkohus lihtsalt samastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87–89 ekslikult nende ametnike kategooria, kes on saanud teenistuskohariigi kodakondsuse pärast teenistusse asumist, nende ametnike kategooriaga, kellel on või on olnud see kodakondsus enne teenistusse asumist.
- 57 Kui Üldkohus oleks eristanud sama kahte ametnike kategooriat, oleks ta tuvastanud, et vaidlusaluses otsuses esitatud „fiktsiooni“ alusel koheldakse neid ühtmoodi ja nende suhtes kehtib sama „range eeldus“ tihedate sidemete kohta teenistuskohaga nende teenistusse asumisele eelnenud kümne aasta jooksul; selle eelduse saab ümber lükata ainult siis, kui tõendatakse, et nende kümne aasta jooksul ei olnud asjaomase ametniku alaline elukoht mitte kordagi teenistuskohariigis.

- 58 Apellandi sõnul on vaidlustatud kohtuotsuses seega rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna nende ametnike kategooria suhtes, kes ei ole saanud oma teenistuskohariigi kodakondsust enne nimetatud kümmet aastat või nende jooksul, kehtib see „range eeldus“ ebaõiglaselt.
- 59 Apellant lisab repliigis, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b tõlgendamisel ja kohaldamisel ei peaks lähtuma „fiktsioonist“, mis seisneb selles, et asjaomase ametniku kodakondsuse muutmist peetakse tagasiulatuvalt toimunuks asjaomase isiku teenistusse asumise kuupäeval. Niisugusel lähenemisel ei oleks mingit mõtet, kuna see tähendaks, et kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse andmisel kontrollitakse, kas ametnik katkestas nende kümne aasta jooksul igasuguse seose riigiga, mille kodakondsust tal ei olnud. Juba määratluse poolest ei saa aga lõhkuda seost, mida ei olnud olemas.
- 60 Lisaks tähendaks see fiktsioon kategooriate ümberpaigutamist. Teisisõnu, vastuseks apellandi argumendile võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise kohta paigutas Üldkohus sarnaselt komisjoniga apellandi ühest kategooriast teise. Apellandi sõnul aga ei saaks ükski diskrimineerimise väide olla iial tulemuslik, kui sarnaselt Üldkohtuga vaidlustatud kohtuotsuses oleks võimalik kunstlikult muuta liigitust, et kaotada asjaomaste kategooriate erinev kohtlemine.
- 61 Apellandi arvates ei saa selliselt esile toodud erinevat kohtlemist õigustada eesmärgiga, mis on kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse andmise aluseks, kuigi seda eesmärki on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–50 õigesti meelde tuletatud.
- 62 Sellega seoses ei oma tähtsust asjaolu – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86 märkis –, et kodumaalt lahkumise toetust makstakse kogu teenistusaja jooksul. Apellant väidab selle väite õigsusele vastu vaidlemata, et personalieeskirjade järgse eelise saamist tuleb eristada selle eelise õiguslikust alusest. Kuna õigus kodumaalt lahkumise toetusele määratakse kindlaks asjaomase ametniku teenistusse asumisele eelnenud ajavahemikul valitsenud asjaolude alusel, siis põhjustab diskrimineerimist just selle perioodi hindamine ja otsus, millega keeldutakse selle toetuse maksmisest. Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 86 ei ole pealegi kooskõlas eelkõige selle kohtuotsuse punktis 47 esitatud kinnitusega, et nimetatud toetust makstakse selleks, et hüvitada asjaomase ametniku eemalolu tema päritolukohast, mis kestab asjaomase ametniku kogu teenistuskäigu jooksul.
- 63 Kuna Üldkohus jättis võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist puudutava väite hindamisel analüüsimata kodumaalt lahkumise toetuse eesmärgi, on Üldkohus rikkunud õigusnormi. Pealegi ei oma vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93–97 esitatud liidu institutsioonide edastatud statistika hindamine õiguslikust seisukohast tähtsust.
- 64 Üldkohus eksis ka siis, kui ta ei kohaldanud personalieeskirjade artikli 1d lõiget 5 ja sellest tulenevalt otsustas, et komisjon ei pidanud täitma kohustust põhjendada mis tahes erinevat kohtlemist.
- 65 Komisjon ja nõukogu väidavad, et apellatsioonkaebuse teine väide tuleb tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 66 Tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt nõuab võrdse kohtlemise põhimõte, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud (25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus *Alvarez y Bejarano jt vs. komisjon*, C-517/19 P ja C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 52 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 67 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b kohaselt makstakse kodumaalt lahkumise toetust „ametnikele, kes on või on olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema töökoht, kuid kes enne institutsiooni teenistusse asumise kuupäeva lõppenud kümne aasta jooksul elas alaliselt väljaspool selle riigi Euroopas asuvat territooriumi põhjusel, mis ei ole seotud tööga mõne riigi või rahvusvahelise organisatsiooni teenistuses“.
- 68 Järelikult, kui ametnik „on või on olnud“ teenistuskohariigi kodanik, peab ta kodumaalt lahkumise toetuse saamiseks vastama personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis b ette nähtud tingimustele.
- 69 On tõsi, et sellise ametniku puhul, kes – nagu apellant – on teenistuskäigu jooksul vabatahtlikult saanud oma teenistuskohariigi kodakondsuse, on nende tingimuste kohaldamine mõeldud kontrollimaks, nagu apellant õigesti märgib, kas huvitatud isiku teenistusse asumisele eelnenud kümneaastase ajavahemiku jooksul oli tema alaline elukoht väljaspool selle riigi Euroopas asuvat territooriumi.
- 70 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõige 1 ei näe nimelt ette ühtegi muud olukorda, kus ametnikul, kes on või on olnud teenistuskohariigi kodanik selle sätte punkti b tähenduses, on õigus saada kodumaalt lahkumise toetust.
- 71 Samas ühelt poolt – nagu on täpsustatud käesoleva kohtuotsuse punktis 50 – ei vaidle apellant vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76 esitatud hinnangule, mille kohaselt teenistuskohariigi kodakondsusega ametnike puhul on asjaolu, et nad säilitasid seal alalise elukoha või sellest sai nende alaline elukoht isegi väga lühikeseks ajaks kümneaastaselt viiteperioodil, piisav selleks, et kodumaalt lahkumise toetuse maksmisest keeldutakse või selle toetuse maksmine lõpetatakse.
- 72 Teiselt poolt tuleb täpsustada, et hindamaks apellandi õigust saada kõnealust toetust, samastati ta ametnikega, kes on teenistuskohariigi kodanikud, alles alates kuupäevast, mil ta ise vabatahtlikult selle kodakondsuse omandas, mitte enne seda kuupäeva.
- 73 Apellant väidab siiski, et isegi alates nimetatud kuupäevast on ta objektiivselt erinevas olukorras võrreldes ametnikuga, kes on juba enne teenistusse asumist teenistuskohariigi kodanik, kuna tema päritolukoht jääb Šotimaale.
- 74 Niisugune argumentatsioon ei arvesta, et kui personalieeskirjade VII lisa artikli 7 lõike 4 kohaselt määratakse asjaomase ametniku päritolukoht kindlaks tema tööleasumise kuupäeval ja selle koha muutmine saab huvitatud isiku teenistuses olemise ajal toimuda üksnes erandjuhtudel ametniku põhjendatud taotluse alusel, siis kodumaalt lahkumise toetuse saamise õiguse andmine vastab erinevatele kriteeriumidele ja juhul, kui pärast huvitatud isiku teenistusse asumist on asjaolud oluliselt muutunud, peab administratsioon selle õiguse uuesti läbi vaatama, sõltumata ametniku taotlusest.

- 75 Personalieeskirjade sätted, mis käsitlevad päritolukoha kindlaksmääramist ja muutmist, ei ole seega personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b kohaldamise raames asjakohased eristamaks objektiivselt apellandi olukorda sellise teise ametniku olukorrast, kes on või on olnud oma teenistuskohariigi kodanik enne teenistusse asumist.
- 76 Järelikult selleks, et hinnata tema õigust saada kodumaalt lahkumise toetust, ja nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87 sisuliselt tõdes, on ainus ametnike kategooria, millega apellanti saab pärast naturalisatsiooni korras Belgia kodakondsuse saamist objektiivselt võrrelda, Belgia kodakondsusega ametnike kategooria.
- 77 Nimelt kui pärast teenistuskohariigis naturalisatsiooni korras kodakondsuse saamist jätkata apellandi samastamist – nagu viimane väidab – ametnikega, kellel ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodakondsust personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a esimese taande tähenduses, siis eiraks see VII lisa artiklis 4 sätestatud konkreetseid kategooriaid, sealhulgas nimetatud lisa artikli 4 lõikes 3 nimetatud kategooriaid.
- 78 Apellandi olukord on lõppkokkuvõttes võrreldav sellise ametniku olukorraga, kellele on küll antud võimalus loobuda oma teenistuskohariigi kodakondsusest, mille ta on automaatselt saanud pärast selle riigi kodanikuga abiellumist, kuid kes on vabatahtlikult otsustanud selle kodakondsuse säilitada, mistõttu kohaldatakse sellele ametnikule personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis b ette nähtud tingimusi (vt selle kohta 14. detsembri 1979. aasta kohtuotsus *Devred vs. komisjon*, 257/78, EU:C:1979:294, punktid 12 ja 14).
- 79 Seega apellandi suhtes personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b kohaldamata jätmine alates kuupäevast, mil ta sai Belgia kodakondsuse, tooks aga kaasa selle, et teda koheldaks ilma objektiivse põhjenduseeta soodsamalt kui ametnikke, kellel on küll olnud võimalus loobuda oma teenistuskohariigi kodakondsusest, mille nad on saanud automaatselt abieli kaudu, kuid kes on otsustanud selle kodakondsuse säilitada, või isegi – nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87 – soodsamalt kui Belgias institutsiooni teenistusse asunud sünnijärgseid Belgia kodanikke, kes pidid vastama selle sättega kehtestatud rangetele tingimustele, et saada kodumaalt lahkumise toetust kogu oma teenistuskäigu jooksul.
- 80 Lisaks tuleb märkida, et apellandiga sarnase ametniku isikliku olukorra uuesti läbivaatamine personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b alusel alates kuupäevast, mil huvitatud isik sai oma teenistuskohariigi kodakondsuse, ei tähenda automaatselt seda, et võetakse ära tema õigus saada tulevikus kodumaalt lahkumise toetust. Nimelt ei saa ametnik pärast niisugust uuesti läbivaatamist enam seda toetust üksnes juhul, kui on tuvastatud, et tema alaline elukoht tema teenistusse asumisele eelnenuks kümne aasta jooksul oli selle riigi Euroopas asuval territooriumil.
- 81 Kuigi apellant ei ole kogu kohtumenetluse jooksul kordagi väitnud, et vähemalt ühe osa puhul „kaheaastasest viiteperioodist“ ei ole tema alaline elukoht tegelikult kunagi olnud Belgias, näib, et üldiselt saab personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis b ette nähtud teist tingimust kergemini täita ametnik, kes on oma teenistuskäigu jooksul saanud naturalisatsiooni korras kodakondsuse, kui ametnik, kes on sünnijärgselt teenistuskohariigi kodanik või kes on selle kodakondsuse saanud enne teenistusse asumist ja kellelt võib eeldada, et ta on loonud selle riigiga arvukaid tihedaid sidemeid.

- 82 Järelikult, kui Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 97 sisuliselt järelduse, et apellant peab kodumaalt lahkumise toetuse jätkuvaks saamiseks alates kuupäevast, mil ta sai vabatahtlikult oma teenistuskohariigi kodakondsuse, vastama personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis b sätestatud tingimustele sarnaselt ametnikega, kes on selle riigi kodanikud, siis ei rikkunud Üldkohus võrdse kohtlemise põhimõtet.
- 83 Järelikult tuleb teine väide põhjendamatuses tõttu tagasi lükata.
- 84 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta, kuna ühegi apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud väitega ei nõustutud.

Kohtukulud

- 85 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.
- 86 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluses, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 87 Kuna apellant on käesolevas asjas kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista apellandilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.
- 88 Kodukorra artikli 184 lõige 4 näeb ette, et kui esimeses astmes menetlusse astuja ei ole ise apellatsioonkaebust esitanud, saab temalt apellatsioonimenetluse kohtukulud välja mõista üksnes juhul, kui ta on osalenud Euroopa Kohtu menetluse kirjalikus või suulises osas. Kui nimetatud pool osaleb menetluses, võib Euroopa Kohus jätta tema kohtukulud tema enda kanda.
- 89 Kuna nõukogu, kes on esimeses kohtuastmes menetlusse astuja, osales Euroopa Kohtus, olemata apellatsioonkaebuse esitaja, tuleb käesolevas asjas jätta tema kohtukulud tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta Colin Browni kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud.

3. Jätta Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud tema enda kanda.

Allkirjad